

fra sin Skoletid. I den skandinaviske Forenings Bibliotek laante han Mommsens „Römische Geschichte“, og med den stædige Energi, han stødvis kunde udfolde, arbejdede han sig i kort Tid gennem det bindstærke Værk.

For første Gang i sit Liv grebes han her af en historisk Stemning. Hans Blik havde hidtil bestandig været rettet anelsesfuldt fremad mod den forventede Stortid, — Fortiden havde aldrig syselsat ham. Nu kunde han formelig begynde at nyde det at sidde oppe mellem Palatinerhøjens Ruiner og med Ryggen lænet mod et solopvarmet Søjleskæft læse om de Mænd, der fra dette Sted havde behersket Verden. Tilmed førtes han ved disse Studier for første Gang helt bagom den ham forhadte Kristendom, ind i en Kultur, der var ganske upaavirket af den Aandsmagt, der for ham var Nutidens Forbandelse. I Republikens Helteskikkelser fandt han de forbilledlige Karakterer, han hidtil havde savnet. I hele dette praktisk anlagte, handlemodige, kloge og usentimentale Hedningefolk saae han Mennesket i uforvrænget Oprindelighed, Titanslægten, hvorm han uklart havde drømt, og med hvilken han følte sig i Slægt.

I et af sine Breve til Jakobe skrev han begejstret:

„Aldrig har jeg saa stærkt som hernede følt, hvilken Forbrydelse mod Menneskeheden Kristendommen har været. Aldrig har jeg med en saadan Skamfølelse forstaaet, hvor højt vi endnu skal tilvejs for bare at række til Skuldrene af den Slægt, hvis Menneskestorhed hin blegnæbede Kastrat fra Nazareth har vovet at mistænkeliggøre. Kender du Fortællingen om Kong Pukkelryg? Da Skæbnen engang havde villet, at Maje-